

نگاهی به تاریخ شمشیربازی

بخش دوم: دنیای شمشیربازی اروپای قدیم

ترجمه: عباسعلی فاریابی (۱۳۹۹/۱۲/۱۷)

شمشیربازی سبک، ذات، هویت، ظرافت و جوهر خود را از مدارس شمشیربازی اروپایی که در دوره رنسانس بوجود آمد گرفته است و پس از آن طی چند قرن بعدی به رشد خود ادامه داد.

ما در بخش اول با اطلاعاتی در مورد شمشیربازی در جهان باستان آشنا شدیم و در بخش سوم دوره المپیک مدرن را بررسی خواهیم کرد. اما در حال حاضر ما در وسط این تاریخچه قرار داریم. این همان جایی است که شمشیربازی شکلی کنونی خود را می گیرد، و این مکانی است که می توانیم ماهیت متمایز ورزش خود را که با سایر اشکال مبارزه های نظامی متفاوت است، ببینیم.

شباهت زیاد آن با آنچه در گذشته وجود داشته این است که شمشیربازی هنوز بصورت یک ورزش شکل نگرفته است، و هنوز بعنوان یک مهارت محسوب می شود که عمدتاً حول زنده نگه داشتن فرد در طی یک جنگ واقعی می چرخید. در طول پانصد سال یا کمی بیشتر، از اواخر قرون وسطی و در قرن شانزدهم تا دوره مدرن المپیک، که با طلوع قرن بیستم آغاز می شود، شمشیربازی از یک نبرد جسارت آمیز که ممکن بود به مرگ پایان یابد، به یک مبارزه فیزیکی برای فتح سکوی قهرمانی تبدیل شد. این امر از طریق توسعه مدارس شمشیربازی و حرکت شمشیربازی از نبردهای نظامی به ورزش طبقه اشرافیت اتفاق افتاده است.

این بخش بر چگونگی ایجاد شمشیربازی در اروپا متمرکز شده است، زیرا ریشه ورزش ما به اینجا برمی گردد. مبارزه با شمشیر این منطقه در این بازه زمانی به سایر مناطق جهان توسعه پیدا کرد، درست مانند کندو در ژاپن، در صورتی که این رشته امروزه هیچ ربطی به ورزش شمشیربازی ندارد. ما در دوران مدرن ورزش های متنوع هستیم، اما باید بدانیم که ریشه های رشته شمشیربازی اساساً اروپایی است. ما همچنین باید اشاره کنیم که اگرچه شمشیربازهای زن در طول تاریخ این رشته وجود داشته اند، اما تاریخچه موجود عمدتاً متعلق به مردان است. مشارکت کامل زنان در شمشیربازی با افزودن مسابقات سابر بانوان، و با شرکت در هر ۳ اسلحه شمشیربازی، تا المپیک ۲۰۰۴ امکان پذیر نبوده است!

بخشی از تاریخ شمشیربازی که اکنون در حال بررسی آن هستیم را می توان بعنوان دوران نوجوانی این ورزش دانست. اینجاست که ما می فهمیم چه کسی هستیم، و رشته زیبای ما از کجا آمده است، و با بسیاری از چیزهایی که در این راه تغییر کرده است آشنا می شویم. آن یک انتقال بزرگی بوده و به آسانی انجام نشده است.

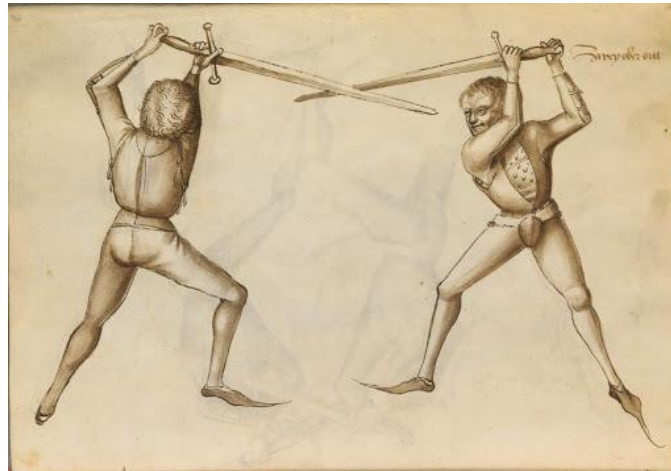
تغییر در سلاح

از بین رفتن سپر و تجهیزات حمایتی اولین تغییر بزرگ در شمشیربازی بود.

باروت در قرن چهاردهم به صحنه های نبرد اروپا وارد شد، و این بدان معنا بود که استفاده از سپر دیگر موثر و ضروری نیست. شما نمی توانید گلوله را با یک کلاه ایمنی فلزی یا با یک سپر متوقف کنید. این مسئله شمشیرزنی را کاملاً دگرگون کرد، و به همین دلیل است که شمشیربازی از صحنه های مرکزی نبرد به مبارزه های تن به تن منتقل شد. بهره گرفتن از شمشیربازی برای **دوئل** یک پیشرفت عمده برای شمشیربازی شمرده می شد.

شمشیربازی، برعکس سایر سلاح ها، نه تنها توانست در دفاع از خود نقش محوری داشته باشد، بلکه دامنه وسیعی از تنوع و خلاقیت را نیز فراهم کرد. یادگیری استفاده از شمشیر به طرز ماهرانه و بدون تجهیزات حمایتی سبب سبک تر شدن شمشیر و چابک تر مبارزان شد. و مانند گذشته دیگر چیزی بین شما و حریف حائل نبود، بنابراین اکنون جابجایی و تحرک بدنی برای فرار از آسیب در نبرد با شمشیر مهم می شود.

پیشرفت و تحول در شمشیر و سپر آغاز شد، اما با **سبک شدن شمشیرها**، استفاده از سپرهای سنگین آزادی حرکت جنگجوها را می گرفت. ابتدا می بینیم که شمشیر با سپر بکار گرفته می شود، سپس با یک خنجر، و سپس با یک شنل که روی بازو جمع می شد، و در آخر با دست مسلح خالی به روشی که امروز می بینیم تبدیل شد. همه این تغییرات ناشی از ضرورت سریع و چابک بودن یک شمشیرزن بود.

در تمام این مدت که جنگ با شمشیر در مناطق مختلف اروپا ممنوع شده بود، ما شاهد مبارزه هایی بین افراد هستیم. این بخش مهم می تواند در چگونگی تکامل شمشیربازی که بعداً به عنوان یک ورزش شناخته شد، نقش موثری داشته باشد.

شمشیربازی اروپا از کجا شروع شد؟

فرانسه، اسپانیا و ایتالیا همه ادعا می کنند که ریشه شمشیربازی مدرن متعلق به آنهاست، اما در حقیقت، این ورزش در یک بازه زمانی در کل اروپا بصورت یکدست توسعه یافت، بنابراین هیچ کس واقعاً نمی تواند بگوید که آنها اولین شمشیربازان واقعی هستند. این روند در طول زمان بیشتر بصورت یک طیف حرکت می کرد تا اینکه بصورت یک مسیر مستقیم که متعلق به یک شخص خاص یا یک منطقه جغرافیایی معینی

باشد. اگرچه آلمان به عنوان یکی از بازیگران بزرگ صحنه شمشیربازی مدرن شناخته نمی شود، اما بخاطر دارید که در بخش اول قدیمی ترین کتابچه راهنمای شمشیربازی ما در قرن ۱۴ متعلق به آلمان بوده است.

در این زمان، یک **سرکوب بزرگ در مورد دوئل** توسط پادشاهان کاتولیک اسپانیا انجام شد. این اتفاق اندکی بعد از اینکه Diego de Valera استاد بزرگ شمشیربازی، در سال ۱۴۸۰، اولین کتاب کامل شناخته شده خود در مورد شمشیربازی، به نام **رسالة اسلحه** را نوشت، رخ داد. در آن زمان شمشیر توسط ارتش اسپانیا استفاده می شد، و آنها در طول فتوحات خود در سراسر جهان آن را با خود حمل می کردند. این را می توان در میراث شمشیربازی قاره آمریکا و سایر نقاط جهان مشاهده کرد. بعدها، استادان شمشیربازی ایتالیایی و فرانسوی در زمینه تأثیرگذاری در توسعه شمشیربازی از اسپانیایی ها جلو زدند. اما همیشه یک الگوی همکاری و اشتراک دانش در شمشیربازی را می توان دید.

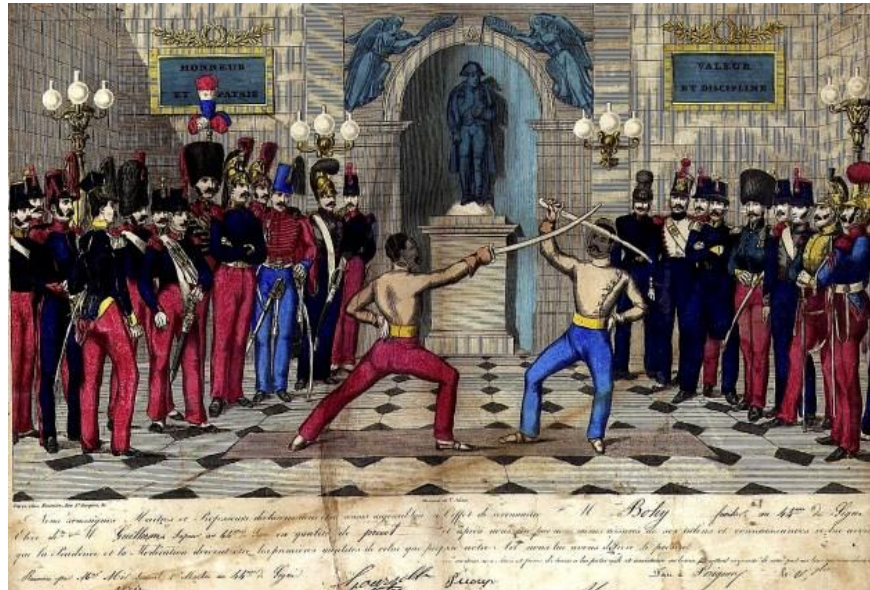
مبارزات با شمشیر رایج سده پانزدهم، جد اصلی شمشیربازی بعنوان ورزش می باشد. این نوع مبارزه با انواع شمشیرهای بلند و سنگین متداول در طول جنگ های قبلی تاریخ اروپا متفاوت بود. این نوع دوئل، سنت خونین جنگ با شمشیر رومی ها و ارتش را از بین برد. رایج کار خود را به عنوان شمشیر نظامی آغاز کرد که به طرف حریف نواخته و بدن آنها را می درید، اما از سوی شهروندان غیرنظامی برای دوئل و دفاع شخصی نیز استفاده می شد. حرکات تهاجمی بیشتر با نوک تیغه انجام می شد تا لبه تیغه، درست شبیه به همین چیزی که من و شما در حال حاضر می دانیم؟ این سلاح در ابتدا در جنوب اروپا رواج داشت - گفته می شود ایتالیا و اسپانیا - اما بعدها به بقیه قاره نیز گسترش پیدا کرد.

بعدها انفجار مدارس شمشیربازی در سراسر اروپا به وجود آمد. ما این را به دلیل اسناد دولتی موجود می پذیریم که اجازه افتتاح مدارس و حرفه باشگاهی شمشیربازی را می داد. **هانری هشتم** پادشاه انگلیس در اواسط قرن شانزدهم به چندین استاد شمشیربازی اروپایی اجازه عبور از کانال منش را داد تا به آموزش شاگردان انگلیسی بپردازند.

اینجاست که تمایز بین سبک ها نیز روشن می شود. طی دویست سال بعدی، ایه از روی شمشیر رایج به عنوان سلاحی کوچک تر و سبک وزن تر ساخته شد که آسیب پذیری آن کمتر بود. فنون شجاعت آمیز ایتالیا، که با حرکات بزرگ و حملات همه سویه همراه بود، جای خود را به سرعت و ظرافت مکتب فرانسوی داد. آنچه امروزه به عنوان شمشیربازی می بینیم بیشتر به سبک فرانسوی شباهت دارد تا سبک ایتالیایی.

اکنون زمان ظهور استادان شمشیربازی مانند Agrippa و Thibault هستیم. شمشیربازی با ظهور حمله و تغییر میدان مبارزه به صورت بازی روی یک خط که بعداً به پیست تکامل یافت، مدون تر شد. همه این تحول ها حدوداً دویست سال طول کشید تا دهه ۱۷۰۰ که شمشیر کوچک در فرانسه رایج شد. **لویی چهاردهم پادشاه فرانسه**، همان شاهی که کاخ ورسای را ساخت، در این مرحله در توسعه شمشیربازی نقش بسزائی

داشت. سبک لباس متداول در بارگاه او تنگ تر بود و امکان کمتری برای حمل شمشیر بزرگ می داد، بنابراین مد حکم می کرد که اشراف فرانسه از شمشیر کوچک بهره ببرند. استفاده از این شمشیرهای کوچک حرکات پیچیده و تکنیک بسیار دقیق تری را به همراه داشت. این شمشیرها سبک و ظریف بودند، و به سلاح هایی که امروزه می شناسیم شبیه بودند. مدارس شمشیربازی فرانسه پیچیدگی هایی را ارائه داده اند که هنوز در شمشیربازی ما دیده می شود. شمشیر *fleuret* همان گونه که اکنون هم هنوز به زبان فرانسوی شناخته می شود، دقیقاً به همان روشی که فلوره در حال حاضر هست، استفاده می شد.

از شمشیرهای برش دهنده نیز در دوئل استفاده می شد، از جمله شمشیرهای کاتلس، شمشیرهای پهن و شمشیر سابِر. این سلاح ها عمدتاً سلاح های نظامی بودند، اما افسران نظامی آنها را از میدان های نبرد خارج نمودند و در دوئل های شخصی و مبارزه های کسب جایزه حداقل تا دهه ۱۶۰۰ استفاده می کردند. شمشیرهای سابِر همیشه از راپیر و اِپه سنگین تر بودند. با گذشت زمان، شمشیر سابِر سبک تر و دست و پا گیری آن کمتر شد، اگرچه لبه برشی آن بخشی اساسی از هویت خود را حفظ کرد. سابریست ها برای آموزش خود از شمشیرهای چوبی استفاده می کردند. سابِر بوسیله استادان ایتالیایی، آلمانی و مجاری به نسخه ای با خشونت کمتر تبدیل شد که حرکات پیچیده را بر عضلات قدرتمند اولویت و ارجحیت می داد.

در طول دهه ۱۸۰۰، دوئل قدرت خود را به عنوان راهی برای حل اختلاف ها از دست داد. مردم از دستگیری یا ارتکاب قتل می ترسیدند که با تغییر قوانین و فرهنگ در اروپا، جزای آن اعدام بود. با توجه به اینکه دوئل به عنوان وسیله ای برای حل و فصل اختلافات از بین رفت، در نتیجه شمشیربازی محبوبیت بیشتری پیدا کرد. شمشیر اِپه به عنوان نسخه ای از شمشیر فلوره توسعه یافت که اصلاً لبه ای نداشت، بنابراین دوئل کننده ها با آسیب کمتری به یکدیگر ضربه می زدند. شمشیربازی اِپه امروزی ما ناشی از این نسخه از دوئل است.

حرکت به سوی ورزش شمشیربازی

اکنون و اینجاست که ورزش واقعی شمشیربازی وارد عمل شد. دوئل در قرن نوزدهم در اروپا غیرقانونی شده شد و این باعث شد که اساتید شمشیربازی به دنبال مهارت بروند. آنها دیگر نمی توانستند برای دوئل تمرین بدهند، زیرا مبارزه دوئل بر روی استفاده از تفنگ متمرکز شده بود، بنابراین آنها به دنبال توسعه شمشیربازی بعنوان ورزش افتادند. اکنون شاهد توسعه بهره گیری از دستکش هستیم که برای دست مسلح استفاده می شد، محافظ قفسه سینه که از آسیب دیدن جلوگیری می کرد، و ماسک سیمی که از چهره محافظت می کرد.

طی دو قرن گذشته، کتاب های راهنمای شمشیربازی مانند **مدرسه شمشیربازی (L'École des Armes)** نوشته **دومینیکو آنجلو** نقش خود را برای دور کردن شمشیربازی از میدان های جنگ به خوبی بازی کردند. این کتاب توسط یک استاد شمشیربازی ایتالیایی در سال ۱۷۶۳ منتشر شد. او معتقد بود که می توان از شمشیربازی به عنوان ابزاری برای سلامتی و چابکی فکری استفاده کرد. انتشار این کتاب مسیر واضح و مستقیمی برای تبدیل شمشیربازی از دوئل به ورزش را به ما ارائه می دهد، و به راحتی می توان فهمید که چگونه شمشیربازی توانست از آنجا به بازی های المپیک ۱۸۹۶ راه پیدا کند.

از اواخر قرن نوزدهم سه رشته شمشیربازی به طور فزاینده در مدارس مجزای شمشیربازی رمزگذاری می شدند تا اینکه شاهد ظهور شمشیربازی مدرن هستیم. ما می بینیم که اولین مسابقات شمشیربازی سازمان یافته و تنظیم شده در سال ۱۸۸۰، به نام مسابقات بزرگ نظامی و مبارزه با سلاح، برگزار می شود. این مسابقات در ایسلینگتون نزدیک لندن برگزار شد. جالب اینجاست که اولین مدرسه شمشیربازی آمریکا در سال ۱۸۷۴ تاسیس شد، هرچند که از مدت ها قبل از این زمان شمشیربازی به روش های غیر رسمی آموزش داده می شد.

از اینجا است که شمشیربازی به سرعت به سوی عصر المپیک مدرن حرکت می کند. شما می توانید در مورد این تحولات و آنچه در طی یک و نیم قرن بعدی در این ورزش اتفاق می افتد، در بخش سوم **نگاهی به تاریخ شمشیربازی** با عنوان **ورزش مدرن شمشیربازی** اطلاعات بیشتری کسب کنید.

Igor Chirashnya
Academy of Fencing Masters Blog